

จิ้งเหลนหางยาว

Eutropis longicaudata (Hallowell, 1857)

Long-tailed sun skink

จิ้งเหลนหางยาว – *Eutropis longicaudata* (Hallowell, 1857)

ลักษณะ มีขนาดตัวเล็ก (จากปลายปากถึงรูท่อน 120 มิลลิเมตร และหางยาว 270 มิลลิเมตร) หัวยาวและส่วนหัวกว้างกว่าลำคอเล็กน้อย ส่วนปลายของหัวเรียวยาว หางยาว ผิวหนังลำตัวมีเกล็ดปกคลุมและมีลักษณะเป็นเกล็ดพื้นผิวมัน เกล็ดบนหัวเป็นแผ่นกว้าง เปลือกตาล่างมีเกล็ดปกคลุมและตัวเกล็ดเป็นแผ่นที่บวม แล่ง เกล็ดบนหลังและด้านบนของหางรูปร่างหลายเหลี่ยมและตัวแผ่นเกล็ดมีสันแบน 2 สัน แต่แผ่นเกล็ดบนหางมีสันแบน 1 – 3 สัน เกล็ดด้านข้างลำตัวและเกล็ดด้านท้องเรียบ เกล็ดรอบลำตัวในตำแหน่งกึ่งกลางตัวจำนวน 26-30 เกล็ด

ลำตัวมีด้านหลังสีน้ำตาลหรือสีน้ำตาลเทา แต่จิ้งเหลนวัยอ่อนเป็นสีน้ำตาลแดง เกล็ดบนหลังมีขอบด้านข้างของเกล็ดเป็นสีดำทำให้มีลักษณะคล้ายเส้นเล็กสีดำพาดยาวอยู่บนหลัง 6 เส้น ขอบด้านข้างของหัวมีแถบสีจางพาดยาวจากส่วนปลายของปากผ่านไปทางด้านบนของตาและขอบด้านข้างของด้านหลัง (ความกว้างประมาณ 2 แผ่นเกล็ด) ถึงส่วนต้นของหาง ด้านข้างหัวมีแถบกว้างสีดำจากส่วนปลายของปากพาดผ่านตาและต่อเนื่องไปทางด้านข้างลำตัวถึงส่วนต้นของหาง ด้านท้องสีเหลืองอมเขียว ขาหน้าและขาหลังมีเส้นเล็กสีเข้มเป็นทางยาวตามความยาวของขา

ขาหน้าและขาหลังค่อนข้างยาว นิ้วตีนยาว นิ้วตีนทุกนิ้วมีเล็บ

การแพร่กระจาย จีน ลาว เวียดนาม กัมพูชา มาเลเซีย ในประเทศไทยพบทุกภาคของประเทศ แต่การแพร่กระจายในภาคใต้มีเฉพาะบางพื้นที่ ในพื้นที่สถานีวิจัยสิ่งแวดล้อมสะแกกราชพบในป่าเต็งรัง ป่าดิบแล้ง บริเวณสันเขื่อนของอ่างเก็บน้ำ และกลุ่มไม้บริเวณอาคารของสถานีวิจัยฯ

พื้นที่อาศัย หากินอยู่บนพื้นดินในพื้นที่ป่า พื้นลานซีเมนต์ของสันเขื่อน และพื้นดินบริเวณอาคารของสถานีวิจัยฯ

นิสัย หากินในเวลากลางวันและอยู่บนพื้นดินเป็นส่วนใหญ่ แต่ป่ายปีนต้นไม้ได้บ้างและเฉพาะระดับต่ำ หากินด้วยการเดินไปบนพื้นดินและค่อนข้างช้า ถ้าเป็นพื้นที่ป่าจะเดินขึ้นไปบนกอใบไม้หรือมุดลงไปใต้กอใบไม้เพื่อมองหาเหยื่อ ถ้าเป็นพื้นลานซีเมนต์ของสันเขื่อนหรือพื้นดินบริเวณอาคารของสถานีวิจัยฯ ซึ่งไม่มีกอใบไม้ จะเดินและหยุดเป็นช่วงเพื่อมองหาเหยื่อ เมื่อถูกรบกวนจะวิ่งหลบหนีเข้าหาซอกหรือโพรง ฟูมไม้ กอใบไม้ กอวัสดุ ที่อยู่ใกล้ที่สุดอย่างรวดเร็วเพื่อหลบซ่อนตัว มีพฤติกรรมผึ่งแดดเพื่อยกระดับอุณหภูมิลำตัว เวลากลางคืนจะหลบพักนอนใต้ขอนไม้ในฟูมไม้ หรือในโพรง และใช้พื้นที่เดิมประจำทุกคืนถ้าไม่ถูกรบกวน มีพฤติกรรมปล่อยหางหลุดจากลำตัว

สถานภาพ ไม่ได้เป็นสัตว์ป่าคุ้มครองตามพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535 และไม่มีสถานภาพเพื่อการอนุรักษ์ตามกฎหมายของ Office of Natural Resources and

Environmental Policy and Planning (2005) และตามเกณฑ์ของ IUCN (2008) ในพื้นที่สถานี
วิจัยสิ่งแวดล้อมสะแกราชพบได้บ่อยครั้ง